

GRIMOAR

Vlado Riša

1. kapitola

1.

Dusivý smrad ze spáleného masa smíšený se sladkým pachem srážející se krve, rozžhaveného kovu a dýmu z mokrého dřeva vytvářel nedýchatelné ovzduší mučírny Pankrodského hradu. Atmosféru dokreslovalo i blikotavé světlo čtyř loučí a bílá zář vydávaná žhnoucími uhlíky ohniště, z něhož ostentativně trčely rukojeti značkovacích želez. I další vybavení – palečnice, skřípec, žebřík, trůn s bodci, náradí – kleště, píchače, vrtáky a nůžky visící na dřevěných tabulích, upevněných na zdech, nutilo člověka schoulit se do prenatalní polohy, schovat hlavu mezi ramena a dělat, že tu není a nikdy nebyl.

Raymond přivřel oči a zpomalil již tak váhavé kroky, kterými se blížil ke katovi, mohutnému chlapovi v rudých kalhotách s maskou na obličeji a vyvaleným zpoceným pupkem.

Okamžitě dostal do zad ránu od strážného, který ho sem přivedl.

„Vždyť mučení zakázala už Alžběta IV.“ prolétlo mladíkovi vyděšeně hlavou, když přešel očima po vystaveném vybavení místní mučírny, *„právě tak jako trest smrti. Vždyť proto jsem se sem přesunul z Alkalie. Mělo tady být bezpečno.“*

Další rána do zad něčím tvrdým, což mohl být stejně dobře obušek jako hlavice meče, mu málem vyrazila dech.

„Aspoň nebudu muset číchat ten smrad,“ nepatřičná myšlenka ho trochu uklidnila.

Pootočil se ke svému průvodci, který právě zachrastil svazkem klíčů a odemkl mu těžká pouta na ruku i nohu; ta se zarachocněním dopadla na zem.

Raymond si promasíroval zatuhlá zápěstí a pomyslel si, že malá cela s kamennou pryčnou, z níž už předevčírem shodil otýpku nahnílé slámy, byl celkem slušnej bejvák oproti místnosti, kde se právě nachází.

Kat vytáhl rozžhavenou kovovou tyč z ohniště a začal jí mávat kolem sebe. Rozzářila se ještě víc, ale poté rychle zchladla. Připoutal k sobě pozornost všech lidí v mučírně a toho Raymond využil. Bleskurychlý pohyb levičky nepostřehl nikdo z přítomných a klíče se nenápadně přemístily z

opasku strážného do vnitřní kapsy Raymondových krátkých, modře pruhovaných kalhot, které sahaly někam pod kolena.

„Třeba mi to pomůže dostat se odtud,“ pomyslel si.

Kat se k němu pomalu blížil, hlavu vraženou mezi zpocená masitá ramena. Tyč sice už nesvítila, ale Raymond si byl jistý, že i tak je zatraceně horká.

„Tohle je nějaké divné,“ uvědomil si, *„vypadá to příliš teatrálně...“*

V okamžiku, kdy ho dva svalnatí pacholci popadli a vlekli ke kamennému stolu, mu začala tahle myšlenka připadat minimálně trochu zpozdilá.

Kat se pochechtával vysokým, pisklavým hlasem. Uložil tyč zpátky do ohniště a nyní třímal v ruce velký plechový trychtýř.

„Nemáš žízeň? Prý jsi už dva dny nedostal napít...“ poklepal si jím do tučné dlaně.

Měl svatosvatou pravdu.

Bleskurychle mladíka připoutali ke stolu. Ležel naznak, nohy a ruce roztažené. Přes zpocenou košili cítil, jak je kámen, z něhož byl stůl vytesaný, studený.

Rozklepal se.

Snažil se ale nedat na sobě znát strach, který ho zalil jako velká voda rozlehlé pláně při jarních záplavách.

Vlastně v tomhle blázinci nějak pozapomněl na vyprahlé hrdlo a jazyk, který mu spíš připomínal vyschlé kravské lejno než cokoli jiného.

„Tak se o tebe postaráme,“ zašklíbil se kat a vrazil mu trychtýř do otevřených úst, jimiž chtěl mladík začít rvát o pomoc. Raymond se snažil vydolovat z paměti nějaké jednoduché kouzlo, kterým by se ochránil, ale hlavu měl čistou a prázdnou jako hliněný džbán po celonoční pařbě.

Jeden z katových pacholků zdvihl okovaný džber a začal z něj lít vodu tenkým čúrkem do kovové nestvůry, kterou měl vězeň vraženou snad až kamsi do žaludku.

Mladík zatajil dech a usilovně ještě víc otevíral ústa, aby voda odtékala mimo, ale moc to nepomohlo. Za chvíli se už dusil nedostatkem vzduchu.

Snažil se jazykem ucpat díru v trychtýři, aby měl šanci nadechnout se, ale nástroj zasunuli příliš hluboko do hrdla. Voda mu stékala do plic, začínal se topit.

Zmítal se na kamenném stole a zuby mu cvakaly o plech. Nebylo mu to nic platné.

Katovi pacholci se ho pokoušeli znehybnit, ale moc se jim to nedařilo. Zoufalý boj o život, nebo alespoň o trochu vzduchu, mu dodával neuvěřitelnou sílu. Na kožená pouta však stále nestačila. Kat se smál.

„Tak dost!“ ozval se tichý hlas, který uťal veškerou zábavu v mučírně.

Raymondovi se podařilo natočit hlavu doleva, odkud hlas zazněl. Trychtýř mu vypadl z úst, s cvaknutím dopadl na stůl a skoulel se na podlahu.

Mladík vykašlával vodu z plic, z očí mu tekly slzy, viděl rozmazaně. Zuřivě mrkal a po chvíli muže u rozeznal. Byl vysoký, hubený, v obličeji mu vynikal velký, tenký nos a široce posazené oči.

„*Bertrand z Lovoře*,“ poznal Raymond muže a mráz mu přeběhl po zádech.

Dotyčný byl oblečený do balónovitých modrých kalhot, bílé košile, černé kazajky a nízkých bot s módní dlouhou špicí. Byl sice královnin dvorní čaroděj, ale daleko spíš politik než kat. I když o něm bylo známo, že v případě nutnosti dokáže své nevelké magické schopnosti využít tím nejruznějším a nejhrůznějším způsobem. Leckdy fatálním pro nešťastníka, který mu zkřížil plány.

„*Do čeho jsem se to namočil?*“ Raymond přivřel oči, jak se úpěnlivě snažil přijít na to, kde tak vysoce postavenému muži mohl šlápnout na palec. „*Že by to byly ty diamanty a rubelity hraběte Maxiána? Nebo...*“ zuřivě přemítal, ale nic kloudného ho nenapadalo.

„Odvažte ho a pořádně umyjte! Ale zvenčí, ne jako před chvílí,“ Bertrand si před nosem přidržoval navoněný krajkový kapesníček. „Smrdí hůř než tchořovec. Pak mi ho přiveďte do pracovny.“

Teprve nyní si Raymond uvědomil, že mu strachem povolily svěrače.

Pacholci mu uvolnili pouta, ten větší ho trhnutím zvedl, odnesl do kouta a opřel ho o zeď. Strhl mu košili, roztrhl kalhoty a nechal je spadnout na zem.

Zazvonilo to.

Při známém zvuku si strážný sáhl k opasku a překvapeně zjistil, že mu na něm svazek klíčů schází.

„Ty darebáku, ty prasečí odpadku,“ zařval a vrhl se k nahému Raymondovi, jemuž se stále ještě třásly nohy a z očí kapaly slzy.

Nebyl schopný se ovládnout. I když před chvílí ho napadlo, že je to celé trochu teatrální, teď si tím vůbec nebyl jistý.

„Vždyť mě mohli lehce utopit!“

Strážný vztekle mával obuchem jako smyslů zbavený.

Raymond se nechápavě rozhlížel, ale okolí příliš nevnímal. Proto ho postava, která se k němu řítila, docela překvapila. Naštěstí pro něj menší z katových pacholků běsnícímu vojákovi nastavil nohu a muž se rozplácl na špinavé podlaze mučírny.

„Pán řekl, že ho máme do jeho pracovny přivést, ne přinést,“ poznamenal pacholek s úsměvem, zatímco se chlap ztěžka zvedal.

Držel se za nos, ale nepomohlo to. Krev mu z něj hrčela jako otevřeným stavidlem.

„Von mi hukrad khlíče,“ huhlal a vyčítavě se díval na pacholka.

„No, tak ti je zas vrátíme,“ culil se i nadále katův pomocník, „tedy až je stejně jako jeho umejeme,“ doprovodil svá slova chrstancem vody z vědra přímo Raymondovi do tváře.

Ten právě otevíral ústa, aby mu vysvětlil, že to není nutné.

Nestihl to.

Proud mu přirazil hlavu na hrubou zeď, až se mu před očima objevily hvězdičky, a byly jich spousta.

Další chrstanec ho opět zastihl s otevřenými ústy. Chtěl říct, že by voda mohla být teplejší. Drzost a nevymáchaná huba jej neopouštěly ani v těch nejožehavějších okamžicích. Tentokrát mu ji však vymáchali dostatečně. Nemohl si stěžovat.

Když s „koupelí“ přestali, klepal se jako oblíbený královnin ratloun.

Špinavá voda odtékala dírou v podlaze kamsi do hlubin pod hradem a odnášela s sebou všechno smetí, na něž cestou narazila. A nebylo ho málo. Dost pocházelo právě z Raymondova těla.

Kat mu hodil šedivou halenu, kterou vytáhl z malé dřevěné truhly v koutě.

S hekáním si ji Raymond natáhl. Sahala mu až pod kolena. Otvor pro hlavu byl příliš velký, takže mu málem sklouzla přes hubená ramena. Šňůrku u krku neměla, proto si ji nemohl stáhnout a musel si ji neustále přidržovat.

„Aspoň necháš ty své nenechavý pracky na pokoji,“ spokojeně konstatoval kat. „Pošlu s tebou,“ otočil se k vojákovi, „jednoho pacholka.

Sice nehrozí nebezpečí, že by utekl, ale chci mít jistotu, že cestou třeba náhodou neuklouzne na schodech nebo nezakopne o koberec,“ dodal trochu jízlivě, když si všiml, s jakou láskou strážný poklepává obuchem do rozevřené dlaně.

Muž zklamaně schlípl a bezbarvě se hájil:

„To bych přece nikdy neudělal.“

„Já vím,“ usmíval se kat pod maskou, „právě tak, jako mně tady v mučírně nikdy nikdo nezkapal od vydání ediktu královny Alžběty, vid’?“

2.

Strážný dloubl Raymonda obuchem do ledvin tak, až se mladík prohnul. Nechal ho vejít do místnosti a pak za ním zavřel vysoké bílé, zlatem zdobené dveře. Provedl to jemně a bez bouchnutí.

Zvenčí.

Cestou je totiž zastavil jiný ozbrojenec a změnil směr jejich pouti. Na jeho pokyn nezamířili zatím do pracovny dona Bertranda, ale do pokoje na stejném patře, kde měl zřejmě kancelář některý z jeho podřízených.

„Pán na něj zatím nemá čas,“ prohlásil zdejší strážný a tři muži poslušně zamířili do prvních dveří po pravé straně.

Raymond se rozhlédl kolem a v duchu si hvízdal.

„*Nakonec, být královniným čarodějem je asi docela terno, když takhle dobře se mají jeho poskoci,*“ pomyslel si a pomalu došel k otevřenému oknu.

Podíval se ven a zjistil, že tudy to nepůjde. Byl ve třetím patře nad hradním příkopem, v němž se černala špinavá voda, ale jak věděl z vlastní zkušenosti, té tam bylo pramálo, zato hnusného, šedavého, smradlavého bahna nejmní po krk.

Ozdobná mříž v okně se ozdobně jen tvářila, byla pevná, nezrezavělá a dobře ošetřená magií proti likvidaci.

„*Tak tohle určitě nedělal don Bertrand,*“ řekl si mladík s úsměvem, „*na jeho schopnosti je příliš dokonalá.*“

Rozhlédl se po bohatě zařízeném pokoji, kde se kromě stolu, dvou židlí, postele, krbu, tří velkých a dobře uzavřených truhlic nacházela i velmi

slušně vybavená knihovna. Svitky a knihy zaplňovaly police, které sahaly až k vysokému stropu.

Dlouho a toužebně vyhlížel ven. Zatažené nebe hrozilo deštěm a mraky couraly břicha o střechy nejvyšších domů. Raymondovi však venek připadal jako to nejkrásnější místo na světě.

„Pán tě očekává, mladíku,“ ozvalo se mu zády tak náhle, až nadskočil.

Otočil se, v půli místnosti stál postarší muž ve zlatem pošívané kamizole, rudých kalhotách a černých botách. Měl dlouhé šedivé vlasy a ostrý pohled; Raymond ucítil, jak z muže sálá magie. Otřásl se a ještě jednou si ho pořádně prohlédl. Příchozí se ušklíbl a zeptal se.

„Tys nechodil na Akademii, že?“

Raymond zavrtěl hlavou.

„Škoda,“ pokrčil muž rameny, „mohl z tebe být docela dobrý...“ mávl lehce rukou a podíval se za sebe. „Tak jdeme, don Bertrand už, a on čeká nerad,“ poznamenal s drobným úsměvem.

Vyšli na chodbu a dali se doleva. Všichni tři muži z původního Raymondova doprovodu zamířili opačným směrem.

Došli k dalším dveřím, byly přivřené. Za nimi se nacházely ještě jedny, tentokrát však pečlivě zavřené. Raymond muže následoval a cítil se velmi nepříjemně. Paláce navštěvoval většinou v noci, kdy neměl čas všimnout si výzdoby, obrazů, tapisérií, soch a podobných věcí, pro zloděje v podstatě nepodstatných, jelikož byly příliš neskladné.

Muž ho zavedl do středně rozlehlé místnosti s oknem zaskleným malými kruhovými kousky skla, zalitými v olovu. Raymonda to překvapilo, protože v poslední době si nechávali všichni zdejší bohatí tato stará okna vyměňovat za módní tabule z průhledného skla.

U velkého, masivního stolu s nízkými nožkami ve tvaru lvouních tlap, stojícího nedaleko otevřeného okna, seděl královský čaroděj a pověřenec pro tajná díla království, Bertrand z Lovoře. Cítil se jako sokač, protože protivně skřípalo po papíru. Chladný větřík co chvíli vletěl oknem do místnosti a pohnul listinami.

„*To mi podepisuje trest smrti,*“ prolétlo Raymondovi hlavou a v duchu se otřásl.

Pak si uvědomil, že není žádná celebrita, aby se tak vysoce postavený muž namáhal s takovou prkotinou. Trochu se mu ulevilo. Nicméně pověst nelítostného královnina úředníka mu nedovolovala, aby si oddychl příliš.

Se sklopenýma očima stál tři metry od stolu a čekal.

Ticho se protahovalo.

Bzučela tu osamělá moucha a Raymondovi strašně lezla na nervy.

Kdykoli prolétla v jeho blízkosti, měl velkou chuť po ní mrsknout ohnivou kuličku, ale nenašel k tomu odvahu.

Nebyl si jistý, jestli jsou v místnosti sami, ale neodvážil se otočit hlavu a podívat se po onom podivném muži, který ho sem přivedl.

Uplynulo dobrých pět minut, než zdejší pán odložil pero a zdvihl oči k pokorně postávajícímu návštěvníkovi.

„Takže?“ nakrčil čelo don Bertrand.

Mladík na něj překvapeně zíral. Nevěděl, co by měl říct nebo udělat.

„Máme tady jednoho skoro nepolapitelného zloděje...“ na čarodějově tváři se objevil drobný úšklebek a pauza se protahovala, „... kterého však nakonec přece jen dopadli, že?“

„Ehm, já...“ vymáčkl ze sebe Raymond a setřel si levičkou pot na horním rtu.

„Měl jste však štěstí.“

„Opravdu?“ šeptl mladík a vůbec se tak necítil.

„No ano,“ vážně kývl don Bertrand, „sice jste okradl několik vysoce postavených lidí, avšak projevil jste dostatek rozumu, aby to nebyl nikdo z blízkých naší milované královny.“

„*Takhle jsem se na to nikdy nedíval*,“ blesklo Raymondovi hlavou.

„Protože kdyby tomu tak bylo, nebavili bychom se takto mírumilovně...“

Raymond měl na mírumilovnost nastalé situace vlastní názor, ale kupodivu si ho nechal pro sebe.

„... ale o několik pater níž v tomto jinak velmi příjemném zámku,“ pokračoval královnin muž s lehkým, skoro neznatelně zasněným úsměvem.

„Leč přejdeme k věci. Máte jen jednu, a to velmi malou šanci, jak se vyhnout trestu za to, co jste od nedávného příchodu do naší země stihl napáchat,“ řekl sladce, ale z jeho slov Raymonda mrazilo.

„Nebudu vypočítávat všechny úspěšné návštěvy, jež jste z valné většiny vykonal v nočních hodinách nebo v časech, kdy domácí pánové nebyli doma. Mám tu docela dlouhý seznam, který by vystačil na několik lámání kolem, stětí a oběšení, a to nemluvím o právu útrpném, jež by přirozeně provázelo vyšetřování...“

„Vždyť je tady tohle všechno dávno zakázané!“ držel se Raymond zoufale toho, co si přečetl.

Po zádech mu začaly stékat studené čůrky potu.

Don Bertrand se ve svém proslovu opravdu vyžíval.

„Babička naší milované královny měla sice proti podobným praktikám výhrady, avšak někdy musí úředník pro blaho státu zákony porušit.“

Raymondovi se před očima a měl co dělat, aby nepadl na podlahu a nežadonil o milost.

„No, ale možná, jak už jsem podotkl, by se to dalo nějak vyřešit.“

Mladík se na staršího muže podíval s nadějí.

„Z naší – tedy královniny,“ rychle se opravil Bertrand z Lovoře, „knihovny se ztratil poměrně nevýznamný svazek, který by však v nepovolaných rukách mohl natropit značně rozsáhlé škody.“

„Jaké?“ vylétlo z Raymonda.

„To vás zase až tak nemusí zajímat!“ ut'al bleskurychle tento námět k rozhovoru don Bertrand. „Prostě, my vás pustíme a vy se zítra večer vypravíte do domu jednoho člověka a knihu nám přinesete zpět. Bude to jednoduché a rychlé. Když to uděláte dobře a grimoár se vrátí tam, kam patří, zmizí tento soupis ze světa,“ mávl velmi hustě popsanou listinou, „a vy z naší země s tím, co máte ukryto ve schráně u banky Darion&Martonín. Nooooo,“ protáhl a přejel si zamyšleně palcem a ukazováčkem po lehce zarostlé bradě, „možná i s nějakým drobným příspěvkem ze státní pokladny, který by mohl činit dohromady dejme tomu deset tisíc zlatých.“

Raymond zalapal po dechu. Za půl roku pilné noční práce měl v oné bance uloženo kolem dvou tisícovek.

„Samozřejmě, že s tím budete souhlasit,“ zlehka se usmál královnin čaroděj.

Raymondovi mravenci, pilně běžající podél páteře, se nechtěli za žádnou cenu vzdálit z oblíbené trasy. A bylo jich, s pokračujícím proslovem páně čaroděje, čím dál víc.

Nejraději by se urychleně přemístil ke zdi a tloukl do ní hlavou, aby se probudil z tak mizerné noční můry. Bohužel věděl, že by to nepomohlo.

Byla to skutečnost.

Zhluboka se nadechl, jako tehdy, když skákal do teplých vod Kaletova moře, hemžícího se velkými lidožravými žraloky, z potápějící se lodi šklebící se Johnak, na níž se vzdaloval od velmi nehostinných břehů

Alkalie, kde mu vládnoucí baron sliboval všemožné slasti na rozpáleném kovovém lůžku jen proto, že přivedl jeho dceru do jiného stavu těsně před svatbou s někým jiným. A tehdy se ho nezastal ani jeho vlastní mistr, to ovšem bylo na druhou stranu docela pochopitelné. Pravda, v nevelké vzdálenosti plula briga *Bouřný* s vlajkou královny Alžběty a jejího Rahourska, která právě několika dobře mířenými výstřely poslala Šklebícího se Johnaka na pokec s mořským dnem. Zkrátka, korzár Johnak neměl, byť plul pod vlajkou Alkalie, v Rahoursku příliš dobré jméno, což Raymond netušil. A i kdyby tušil, neměl příliš mnoho času vybírat si loď k opuštění mimořádně nehostinného hlavního města.

„Samozřejmě, že rád splním jakékoli přání spanilomyslné královny Alžběty,“ uklonil se téměř do předklonu.

„Šesté, šesté,“ doplnil ho trochu nerudně dvorní čaroděj.

„Třeba i šesté,“ přikývl mladík. „Potřeboval bych však přece jen vědět nějaké podrobnosti, jako kde se ona kniha nachází, kdo je onen darebák, který si dovolil takovou věc...“

„Takový nehorázný zločin,“ opravil ho don Bertrand a zamyslel se.

„... a také, jak ona kniha vypadá, abych ji mohl najít, pokud to ovšem není jediná kniha, kterou dotyčný vlastní,“ doplnil Raymond

„Opravdu to není jediná kniha, kterou dotyčný vlastní,“ odtušil čaroděj.

„Vybral jsem si vás nejen pro vaše nesporné zlodějské nadání, nýbrž také proto, že nepostrádáte, jak se nám doneslo, jakés takés magické schopnosti,“ dodal pyšně, jako kdyby to byla jeho zásluha. „Předpokládám, že jste pochopil, že nejde o obyčejnou knihu,“ ustoupil od původního tvrzení, „ale o královnin rodinný grimoár...“

„*Jak se k něčemu takovému mohl vůbec někdo dostat?*“ pomyslel si Raymond. „*Takové poklady se přece uchovávají pod více jak devaterými zámky.*“

„Zmizel před týdnem,“ pokračoval don Bertrand bezbarvě, „při návštěvě královnina bratrance Frederica Argonského. Ten hlupák s sebou vzal svého nového přítele. Až později jsme zjistili, že jde o prvního tajemníka velvyslance Cimmarionského... To je v Austrilianu...“

„Vím, kde to je...“ kývl Raymond.

Tuto vzdálenou zemi navštívil a nějakou dobu, bohužel nepříliš dlouhou, tam rovněž žil na úkor místních boháčů. Zde se vlastně rádně vyučil základům zlodějského řemesla, což však, jak se posléze ukázalo,

vůbec nebylo dostatečné. Bohužel tam měli příliš schopné dráby a čaroděje, takže se odtamtud musel vzdát poměrně rychle, avšak s napěchovaným váčkem zlata, a odebrat se do Alkalie, kde ho vzal do svých služeb mistr Armalut. Ten chudák toho nejspíš dodnes litoval.

„Frederico požádal svou sestřenicí o volný přístup do knihovny a královna mu, přirozeně, vyhověla. Naše hesla pro zneprístupnění některých míst knihovny se ukázala být nedostatečná...“ za Raymondem se ozvalo drobné zakašlání, čímž se mladík ujistil, že muž, který ho sem přivedl, tu stále ještě je. „Naštěstí naše paní chtěla dva dny poté nahlédnout do rodinného grimoáru a tak se přišlo na to, že zmizel. Jelikož zajištění této knihy je mnohem důkladnější než ochrana celé knihovny, je velmi pravděpodobné, že se do něj zloděj zatím nedostal. Ze země ho rovněž nemohl vyvézt, protože, jak jste sám zjistil, byla vyhlášena karanténa hlavního města pro podezření na bílý mor,“ na čarodějově tváři tentokrát zazářil daleko širší úsměv, který Raymond nenapodobil.

Po chvilce královnin čaroděj pokračoval:

„Zde máte mapku Diplomatické čtvrti s vyznačením paláce Krakatiout...“

„*Nepotřebuju, mám lepší,*“ ušklíbl se Raymond v duchu, když přelétl očima list papíru, který mu Bertrand z Lovoře podal. „*Je to zastaralé. Vůbec tam nemá vnitřní úpravy, které si velvyslanec, či spíš jeho první tajemník, nechal udělat,*“ po tváři se mu mihl drobný úsměv. „*A dokonce tam nejsou ani ty starší...*“

„... zítra večer se zde v paláci koná každoroční Lotosový ples, kde bude každý, kdo u nás něco znamená, tedy i cimmarionský velvyslanec se svými podřízenými a dalšími poskoky. Měl byste mít poměrně volnou cestu. Samozřejmě, nějací ti sloužící tam zůstanou, ale to by vás nemělo zastavit.

Done Francisi, pojd'te sem,“ don Bertrand se podíval mírně doleva od mladíka, který si dovolil otočit hlavu a uviděl, jak starší muž vstal z křesla u zdi přímo před obrazem rozbouřeného moře s potápějící se lodí, který byl tak věrný, až se mladíkovi vzpomínkami sevřel žaludek.

„Dejte našemu hostovi ten dárek, co jste si pro něj připravil. Pak si ho odved'te a vysvětlete mu podrobnosti úkolu.“

„Ano, pane,“ muž lehýnce naklonil hlavu v náznaku úklony a vykročil k Raymondovi.

Z kapsy zlatem pošíité kamizoly vytáhl tenký zlatý náramek s rudým kamenem, což byla nejnovější rahourská pánská móda.

Raymond natáhl pravou ruku a mág se na něj nechápavě podíval.

„Jsem levák, takže ji potřebuji mít čistou,“ mladík jasně z náramku cítil závan magie a ještě jakési podivné technologie.

Don Francis kývl, položil si šperk na dlaň a tiše zahuhlal nepříteli dlouhou větu. Raymond však slyšel slova velmi dobře a také si je poctivě zapamatoval, byť jim nerozuměl.

„To vám nepomůže,“ ironicky se usmál postarší mág, „podstatné je něco jiného. Magie slouží jen na to, abyste...“

„Když není potřeba, bylo by lepší, kdyby tam nebyla,“ opáčil Raymond. „Některý sluha by pro ni mohl mít cit a zbytečně bych na sebe upozornil.“

„Máte pravdu,“ kývl technomág a mávl uklidňujícím gestem do vzduchu. „To upravíme cestou, ať nerušíme našeho pána při práci.“

Raymond otočil hlavu k donu Bertrandovi z Lovoře, ale ten si jich dávno přestal všimnout. Prostě pro něj v místnosti nebyli a zabýval se dalšími listinami, jež se mu vršily na stole.

Don Francis mladíkovi navlékl náramek na ruku a ten se stáhl tak, aby ani neškrtil, ani nebyl příliš volný. Magická aura zmizela.

3.

Pokoj byl nádherný.

Tedy až na ty mříže v okně.

Raymond se rozhlížel a kochal se obrazy na stěnách, mramorovým krbem i postelí s baldachýnem přiraženou ke zdi naproti němu. Uprostřed místnosti stál stůl se čtyřmi židlemi z černého dřeva z Cimmaronie. Křesla i stůl byly bohatě zdobeny řezbami, právě tak jako sloupky postele podpírající baldachýn. Okno bylo otevřené, vyčasilo se a svítilo sem slunce. Vánek, který přinášel vůni květin ze zahrady, už v Raymondovi nevzbuzoval chlad a hrůzu. Naopak, byl mu velmi příjemný.

Seděli naproti sobě s donem Francisem a upíjeli ze skleněných pohárů vodou ředěné červené roulanské. Trpká chuť na jazyku Raymondovi připomínala, že takové okolí ještě nemusí znamenat klid a bezpečí. Položil pohár na stůl a druhou rukou odsunul talíř s okousanými kuřecími kostmi.

„Tak byste mi konečně mohl říct pravdu,“ prohlásil a upřel tázavý pohled na svého společníka.

Na Francisův drobný úšklebek se opravil:

„Tedy alespoň tu část pravdy, kterou jste mi oprávněn sdělit.“

Nyní starší muž přikývl:

„To zní líp. Skutečnost, že vás chytli při loupeži v paláci Broneckých, byla šťastná náhoda... ehm...“ odkašlal si. „Tedy, jak pro koho, že?“

Raymond se zatvářil kysele. Uklouznout po naleštěné podlaze a praštit se do hlavy o roh stolku v okamžiku, kdy už měl vak s lupem v ruce a chystal se tiše opustit palác jednoho z nejbohatších šlechticů království, bylo tristní. Zvlášť když tím způsobil takový rámus, že probudil všechny v širém okolí. Vzhledem k mdlobě nebyl schopen se bránit přispěchavším pochopům. Probral se až v cele.

„Vaše pracovní metoda je natolik specifická, že jsme vám mohli připočíst i další zatím neobjasněné případy. Jak řekl můj pán,“ don Francis se široce usmíval, „váš vak mi naštěstí padl (Raymond se opět zašklebil, jako kdyby se zahryzl do neoloupaného citronu) do rukou a proto nedošlo ke zničení těch vašich fantastických udělatek. Musím přiznat, že kombinace techniky a magie, které byly při jejich výrobě použity, je opravdu nesmírně neobvyklá. Dalo mi práci, abych svoji laboratoř nezměnil v rumišť. Měl jste je zajištěné velmi dobře.“

„Ještě kdyby tak věděl, že jsem vyrobil jen ta zabezpečovací kouzla, ale ostatní jsem zdědil, no, hm, zdědil, to se nedá až tak přesně říct... po Armalutovi, který mě naučil všechno, co ve zlodějně a hlavně magii umím. Je to nejlepší technomág, jakého jsem kdy viděl. A teď mi to potvrdil i tenhle křapík,“ pomyslel si smutně Raymond. *„Škoda, že mě taky pořádně nenaučil je vyrábět... I když... Některé bych znovu udělat dovedl, ale vymyslet něco nového... Na to nestačím.“*

„Takže abychom se vrátili k našemu společnému problému. Možná bych vás k té loupeži nepotřeboval... Před patnácti lety... Jenže od té doby...“ rozhodil šlechtic rukama v gestu unaveného starého muže.

„No, myslím si, že bys to zvládl i teď,“ ušklíbl se v duchu Raymond, *„ale komu by se chtělo lézt do mágova sídla, které navíc patří velvyslanci nepříteli přátelské země, zvlášť když ukradl královnin grimoár. Máš po ruce jednoho pitomce, co to nedávno podělal, a tedy bude mít eminentní zájem se z těch sraček, v nichž je až po krk, vyhrabat pokud možno vcelku.“*

„... jsem poněkud zestárl a taky, nebudeme si to zastírat, zpohodlněl,“ usmál se trochu posmutněle don Francis. „Zítra večer vás dovezu ke

Krakatioutu. Je tam jedno místo vhodné k překonání zdi a vniknutí do paláce. Podívejte se na plánec... tady,“ píchl do papíru na stole ukazováčkem s pěstěným nehtem.

„No, nezlobte se, ale osobně bych raději využil této cesty,“ odsunul Raymond mágovu ruku a ukázal na místo o kus dál, kde byla namalovaná vysoká zeď. „Je tam taková malá branka, kterou uvnitř většinou hlídá strážný, a vzhledem k tomu, jak dobře je zabezpečena, bývá hlídka nepozorná.“

„Počkejte,“ zarazil ho mág. „Jaká branka? Na plánu není...“

„Je tam, podle mých informací, asi pět let,“ podotkl trochu uštěpačně Raymond. „Nechal ji tam prorazit minulý majitel, měl prý vdanou milenkou v jednom z nedalekých paláců. Důvody jsou celkem jasné, že?“

Don Francis zdvihl oči k nebesům a očividně v duchu zavyl.

„To je tak, když se člověk spoléhá na práci úředníků,“ řekl nakonec sklesle. „Je mi jasné, že i tento palác jste měl v merku?“ Raymond na něj vrhl nevinně upřímný úsměv.

„Z čehož vyplývá, že moje instruktáž je zhola zbytečná,“ dokončil sarkasticky don Francis. „V tom případě,“ natáhl se k poháru s vínem a napil se, aby spláchl hořkost, „bych vás chtěl upozornit, že ten náramek není sice tak vykoumaná věc jako některá vaše udělátka, která vám na zítřejší práci, samozřejmě, vrátím, ale má tři podstatné vlastnosti: nejde stáhnout, a jakmile byste opustil město a dostal se za jeho hradby, vybuchne. Ta třetí je pro vaši práci nejdůležitější: slouží také jako kompas, který vás dovede ke grimoáru. Mimochodem,“ don Francis sáhl do černé složky na stole vedle plánu a vytáhl list papíru, „takhle královnin grimoár vypadá.“

Raymonda hned napadlo, jak by se mohl zachránit před smrtí i v případě výbuchu, ale bylo jasné, že by minimálně přišel o ruku. A to je životní zkušenost, bez které se rád obejde nejen každý zloděj.

Podíval se na obrázek a vryl si ho do paměti. Pokrčil rameny a kývl.

„Udělám, co chcete. Co z toho budu mít já?“

„Potřebujete si vyjednat ještě lepší podmínky, než vám přislíbil don Bertrand? Mohu vám zaručit tichý a nenápadný odchod z království. Když to dopadne opravdu dobře, i s vašimi udělátky a tím, co máte uloženo u Darion&Martonína, přesně jak rozhodl don Bertrand,“ Raymondovi to zaznělo nějak falešně. „Víc vám slíbit nemohu,“ don Francis zlehýnka

nakrčil nos, což, jak Raymond stihl vypožorovat, značilo rozpaky nebo chuť uhnout odpovědi.

Utěšoval se však tím, že poslední události v něm zasely zrnko podezřívavosti, které klíčilo, jakmile dostalo sebemenší možnost.

„*Mají z toho grimoáru opravdu naděláno v kalhotách,*“ uvědomil si.

„Pokud to dopadne špatně,“ pokračoval don Francis, „čeká vás poměrně bolestivé pověšení za krk. Já vím, že královnina babička to oficiálně zrušila před mnoha lety, ale to víte...“ rozhodil rukama v gestu naznačujícím, že on nic on muzikant.

„*A možná nejen mě,*“ napadlo Raymonda, když se zadíval do pobledlé tváře svého společníka. „*Ted' je jenom otázka, co si představují pod termínem opravdu dobře. Nejjednodušší variantou by pro ně bylo, kdyby ten zlodějček Raymond zmizel ze světa, nechal tady grimoár, udělátka, i to, co má uloženo nejen v bance, ale i v hotelu Dudičův šleh a jinde. Takže je velmi pravděpodobné, že výbuch může nastat, i když se s grimoárem vrátím. Pokud to mají takhle naplánované, mám smůlu.*“

„Není vám dobře?“ don Francis mu dolil pohár a přisunul ho blíž.

„Ne! Ne!“ zavrtěl mladík hlavou. „Jen jsem se zamyslel. Potřebuji, pokud možno ještě dnes, své věci a také z pracovny v *Dudičově šlehu* modrou složku, která leží na stole a je na ní napsáno KNIHOVNA,“ řekl důrazně.

„To není problém,“ usmál se don Francis. „Do hodiny tu máte všechno. Nechám vás zatím o samotě, abyste si mohl odpočinout. Kdybyste cokoli potřeboval, stačí zazvonit,“ ukázal prstem na malý stříbrný zvonek na stole.

Zvedl se a zamířil ke dveřím.

„Jen ještě jednu drobnost,“ zastavil se s rukou na klice. „Náramek je zatím nastavený na tento pokoj. To není nedůvěra, jen taková malá pojistka,“ lišácky přivřel oko, než zmizel za dveřmi.

4.

Už se smrákalo, když z královského hradu vyjel masivní, delší dobu nezavíranou branou steamobil značky Laureen. Pohupoval se na pérech na kostkami dlážděném padacím mostě, který vedl přes sítím zarostlý hradní příkop. Jel pomalu, tuto cestu přece jen původně nestavěli pro takové povozy.

Tmavá okna nedovolovala náhodným chodcům nahlédnout dovnitř, takže nemohli spatřit osazenstvo vozu. Laureen nebyl nejnovější a zřejmě nepatřil nikomu z nejvyšší šlechty, natož komukoli z vládnoucího rodu.

Vozidlo prokličkovalo podhradím a zastavilo na velkém náměstí, které se jmenovalo *Vítězné* po jakési zapomenuté bitvě, a lid mu podle tvaru říkal *Kulaták*. Uprostřed, hned vedle obrovské kašny, parkovalo asi deset dalších steamobilů, jejichž majitelé tu buď bydleli, nebo navštívili zdejší vyhlášený hostinec *Kubova bouračka*.

Z vozidla vystoupil jednou stranou Raymond, dnes oděný do černých sametových kalhot těsně pod kolena, bílých punčoch, krajkové košile stejné barvy a dlouhého tmavého pláště, pod nímž se skrýval vak. Z druhé strany steamobilu vylezl s tichým heknutím don Francis, oblečený podobně, jen na hlavě měl ještě rudý baret ozdobený sokalčím peřím. Díky velikosti a tvaru této pokrývky mu nebylo příliš vidět do tváře.

Obešel steamobil a poklepal Raymondovi na rameno.

„Budu vám držet palce.“

„Proč byste mi měl držet palce?“ vykulil na něj mladík oči.

„To se tak u nás říká, když někomu přejete štěstí,“ ujistil ho královnin technomág a ještě jednou mu poklepal po rameni.

Raymond se na okamžik zamyslel, zda nemá gesto napodobit, ale pak to pustil z hlavy a dobře udělal.

„Sejdeme se zítra během dopoledne, někdy mezi desátou a dvanáctou, tady v *Bouračce*,“ ukázal don Francis rukou k honosnému vývěsnímu štítu, který podle legendy maloval sám Fibigerios Milánský. „Asi tu přespávat nebudu, přijedu až zítra, ale...“

Raymond se na něj zkoumavě zadíval a pokrčil rameny.

„Raději tady než na hradě,“ řekl s drobným úšklebkem.

„Vy nám moc nevěříte, co?“ don Francis mávl rukou v gestu vyjadřujícím lehké zklamání, které však nebylo zase až tak upřímné.

V hlasu to bylo lehoulince slyšet a Raymond měl dobré uši.

„Vy mně taky ne...“ mladík natáhl ruku před sebe a ukázal náramek.

Don Francis se usmál a zvedl obě ruce na znamení smíru.

„Jsme na tom stejně.“

„O tom bych si dovolil s úspěchem pochybovat,“ pomyslel si Raymond a přikývl. „Doufejme, že nevědí všechno.“

5.

Raymond stál kousek od hlavního vchodu do Krakatioutu, honosného paláce, který si před několika lety pronajal od zchudlé rodiny Ferratových velvyslanec cimmarionský. V nedaleké hospodě se tačil už převléct. Zmizely bílé punčochy i stejná krajková košile stejné barvy a nahradilo je právě tak skvostné oblečení v barvě rudé. Ta ve tmě vypadá právě tak jako černá, tedy pokud si na ni zblízka neposvítíte. Na nohou měl měkké kožené boty s tenkou plstěnou podrážkou. Přes ramena si přehodil krátkou černou pelerínu, vpředu zavázanou na tkanici.

Bylo po osmé hodině večerní a steamobil rollyce s vlaječkou Cimmarionského vladařství vyjel pomalu z vrat paláce.

Řidič seděl v otevřené kabině v koženém kabátu, na hlavě kuklu s brýlemi. Na zadních sedadlech Raymond zahlédl velvyslance a jeho prvního tajemníka. Steamobil zabočil doleva a zamířil nejkratší možnou cestou k paláci.

Hned po něm se ven vykodrcal postarší rozměrný kočár s podřadnějšími členy vyslanectví.

Jen chvíli poté se z hlavního vchodu vyrojilo hejno služebnictva, které mířilo do svých domovů. Byli nadšeni, že jim dnešní služba skončila daleko dříve než obvykle.

Raymond spokojeně kývl a loudavým krokem zamířil na opačnou stranu, než odjel černý rollyce. Cestou podél vysoké zdi potkal několik zaměstnanců velvyslanectví, kteří to zřejmě měli blíž onou brankou, k níž krácel.

Přešel kolem ní a málem se srazil s obrovitým svalnatcem, jenž ji právě zvenčí zamykal.

pokoromluvném gestu. „Zamyslel jsem se.“

„Tak nemyslete!“ zabrblala gorila a rozhlédla se.

Pak vyrazila stejným směrem, jakým se loudal Raymond. Za chvíli zmizela v houstnoucí tmě.

To už se mladý zloděj vracel s ukradeným klíčem v dlani.

„*Jde to líp, než jsem myslel,*“ podrábdl se za uchem, které ho vždycky svědilo, když se blížilo nebezpečí. „*Nebudu muset použít paklíč.*“

Otevřel vrátka a proklouzl dovnitř.

Už byla tma a dvůr nic neosvětlovalo. Zamkl za sebou a klíč vsunul do vnitřní kapsy pláště. Z vaku vytáhl noční brýle a nasadil si je. Stiskl tlačítko

na levé straně a díky magii proudící obroučkami mu svět rázem zesvětlal. Byl sice zelený a bez barev, ale to nevadilo. Viděl jako ve dne.

Vlevo od něj cosi zašustilo. Koukl tam a uviděl vypasenou krysu, jak přebíhá z kuchyně ke sklepu, kam vedly pootevřené dveře. Vydal se za ní, ale hned se stáhl do stínu vysoké zdi. Z kuchyňských dveří vyšli dva muži.

„Ten parchant Prochaz už je pryč a branka bude zamčená!“ nadával jeden a druhý ho uklidňoval:

„Nic se neděje, tak půjdeme hlavním vchodem, aspoň si nás starý Drahos zapamatuje, že jsme pracovali tak dlouho.“

„Ten už je tak senilní, že by mu nepomohly ani omlazovací lektvary Bertranda z Lovoře,“ utrousil posměšně první muž a zachechtal se.

„Ty ostatně nepomůžou nikomu, vždyť on je právě tak špatnej mág, jako je dobrej manipulátor,“ přitakal druhý.

Raymond se ve stínu ušklíbl a dal oběma za pravdu. To však nevyřešilo problémy, které měl před sebou.

Muži mezitím znovu zmizeli v kuchyni a zavřeli dveře. Raymond uslyšel tiché klapnutí dobře namazaného zámku.

Ne, že by si s ním neporadil, ale měl jiný plán.

Pečlivě si prohlížel okna v prvním patře paláce. Některá modře jiskřila magickou ochranou, jiná byla čistá.

Zamířil ke kamenné zdi budovy přímo pod předem vybrané okno. Důkladně si prohlédl stěnu a zlehýnka se usmál.

„*Tyhle staré zámky jsou pro zloděje jako dělané,*“ pohladil drsnou zeď z hrubých kvádrů. „*Na to ani nebudu potřebovat rukavice.*“

Vsunul prsty do štěrbin a zdvihl levou nohu, aby špičkou měkké boty ruce napodobil. Netrvalo ani pět minut a stál na široké římse v druhém patře.

Zhluboka oddychoval.

Pak si na chvíli sedl a díval se na dlážděné nádvoří, nyní tonoucí v hlubokém stínu. Nikoli však pro něj. Bylo tam úplné ticho, dokonce ani strážní ještě nevyrazili na obchůzky.

Když zklidnil dech, vstal a otočil se k oknu za sebou. Z vaku vytáhl malý broušený diamant, přilepený na hrotu krátké dřevěné tyčinky. Přitiskl ho ke sklu a pomalým, plynulým pohybem vykroužil ovál. Diamant za sebou zanechal bílou rýhu. Skřípot se rozléhal po celém zámku, ale Raymond

věděl, že jde jenom o jeho vlastní pocit. Stejně se mu však lehce orosilo čelo.

Když zlehka t'ukl do tabulky, obkreslený kus vypadl dovnitř a kupodivu se neozval zvuk tříštícího se skla, ale jen tichý, tupý úder.

„*Mají tam koberce,*“ potěšilo Raymonda.

Prostrčil opatrně ruku otvorem - nechtěl se pořezat o ostré okraje - a zvedl kličku klapáčky. Pak se pomalu opřel o okenní křídlo, a to se s jemným skřípěním otevřelo.

Zhluboka si oddychl. První část úkolu měl za sebou. Otázkou bylo, zda to byla ta těžší, nebo lehčí část. V duchu nad tím mávl rukou a vklouzl dovnitř.

Podle plánu to měla být ložnice pro hosty, tedy místnost nepříliš používaná.

Bylo tomu tak.

Vzduch tu byl zatuchlý, na posteli a nábytku uviděl plátěné přehozy, které je chránily před špínou a prachem.

Zavřel okno a z podlahy zvedl vyříznutý kus skla. Chvíli ho nerozhodně převracel v rukách, pak ho položil na okenní parapet.

„*Co blbnu,*“ nadával si v duchu, „*snad tady ještě začnu uklízet...*“

Přešel opatrně ke dveřím a pootevřel je. Na chodbě panovala tma, což bylo pochopitelné. Velvyslanec s rodinou bydleli ve druhém křídle a jeho tajemníci s ním. Tady ve druhém patře, se nacházely pracovny a velká knihovna. Dole v přízemí byla kuchyně, prádelna a také strážnice. Celé první patro bylo vyhrazeno možným návštěvám nebo lidem, kteří se na velvyslanectví skrývali. Obě křídla propojovaly průchody na každém patře.

Brýle Raymondovi dodávaly přesný, byť zelený obraz chodby a on na ni klidně vyšel. Bylo tu ticho, jen občas se ozvalo jemňounké zapraskání, jak pracovaly mohutné trámy podpírající vysoký strop.

I tady ležely na podlaze koberce, i když to nebyly žádné tabrízy, ale jen mašhady.

Zamířil doprava ke schodišti. Na zdech visely namísto závěsů na olejové lampy plynové hořáky, což byl nejmodernější způsob osvětlování a rovněž vytápění domů. Mohli si ho však dovolit jen ti nejbohatší, mezi něž, samozřejmě, velvyslanec patřil.

Raymond vyšel zpoza rohu a zastavil se.

Před ním ležela krátká chodba, která se ze strany připojovala ke schodišti. Zde už plynové lampy svítily, takže noční brýle ukryl zpátky do vaku. Knoty byly stažené na malé plamínky, stejně však bylo osvětlení dostatečné.

Sáhl si na pravé rameno, aby se přesvědčil, že stříbrný kris v pochvě z lemuří kůže tam stále je.

Jistota je jistota.

Zaposlouchal se do ticha velkého domu.

Uslyšel zdola lehké kroky, proto se stáhl za roh a čekal.

Po chvíli se na schodišti objevil drobný, snědý muž v bílé galábii. Zastavil se a naslouchal. Ruce měl zasunuté do volných rukávů a tmavá tvář s přimhouřenýma, šikmýma očima se otáčela sem a tam, jak propátrával okolí. Široké nozdry nasávaly vzduch a Raymond zatajil dech, aby ho obyvatel dalekého Ghurkistánu přece jen neuslyšel.

Byli to proslulí bojovníci a zabijáci. Ovládali tajemná bojová umění, o nichž se tvrdilo, že mají mnoho společného s temnou magií. Raymond se s několika Ghurkistánci na svých cestách setkal a zjistil, že tomu tak není, alespoň ne ve velké míře. Leccos se od nich přiučil a jednou z věcí bylo právě použití oné hadovité zbraně, která se hodila k boji nablízko i na dálku, neboť se dobře vrhala. Dokonce ani proti meči nebo rapíru nebyl vycvičený bojovník s krisem bez šance. Zvlášť když ho protivník podcenil.

Mužika ticho uspokojilo a vydal se pomalými, kradnými kroky do dalšího podlaží paláce. Raymond se zamyslel. Nebyl si jistý, jestli ho má následovat, nebo počkat, až se přijde zpátky.

„Co když má pokojík někde nahoře a já tu ztratím drahocenný čas? Nikdo mi nezaručí, že se velvyslanec s tajemníkem nevrátí, jen co jim to dovolí dvorní protokol, a někdo z nich sem nezajde.“

Pomalou přišel ke schodišti, opřel se oběma rukama o mramorové zábradlí a vystrčil hlavu do prostoru. Chtěl zjistit, jestli Ghurkistánec stále stoupá do dalšího patra, nebo...

„Takhto by pán měl zůstat ssss oběma rukama na mramoru,“ ozval se tichý syčivý hlas a Raymondovi se o levý bok opřel hrot Ghurkistáncova krisu, který se nápadně podobal tomu, jehož rukojeť mladíkovi zlehka vyčnívala nad pravým ramenem. „Nyní prossím obě ruce za hlavu,“ pokračoval Ghurkistánec. „A pomalu, nějak sse mi dnesss chvěje ruka. Pak sssi ssspolu promluvíme,“ kris se zlehýnka zabodl Raymondovi do boku.

Ten se opatrně narovnal a zvedl ruce k hlavě. V okamžiku, kdy je dával za krk, uchopil levičkou rukojeť vlastního krisu a prudkým švihem dolů vyrazil překvapenému Ghurkistánci zbraň.

Neměl to v plánu.

Hodlal mu ruku useknout, ale neskutečně rychlé reflexy drobného mužíka zachránily. Čepel narazila do podlahy a zasekla se špicí do tvrdých parket. Zadrnčelo to.

To už byl Raymond v bleskové otočce a rukou dokončil pohyb po osmičce, aby vrazil hrot krisu Ghurkistáncovi do břicha. Mužík se plavně prohnul. Úplně to ale nestačilo, zbraň mu prořízla galábii a projela mezi žebry.

Ghurkistáncem to ani nehnulo, rána nebyla hluboká.

Na tváři se mu objevil široký úsměv, neboť věděl, že Raymondova zbraň právě přestala být nebezpečná. Než ji mladík vymotá ze záhybů galábie, může sám zaútočit.

Proti Raymondovým očím vylétly dvě drobné snědé ruce sevřené do štipce. Ten to však předpokládal a svůj kris osvobodil pohybem zvaným *vířící derviš*. Prudká otočka mu zachránila oči, ale rána, kterou utržil do zadní části lebky, ho odhodila dobré dva metry. Přesto pohyb dokončil, i když by jeho učitel asi dostal záchvat zuřivosti nad jeho neelegantním provedením.

Klesl na kolena.

Ony dva metry mu však poskytly několik zlomků sekundy, aby se vzpamatoval a před očima mu přestaly létat hvězdičky.

Ghurkistánec na nic nečekal a odrazil se z obou nohou ještě v okamžiku, kdy mladík dokončoval otočku. Vzlétl proti Raymondovi skokem zvaným v jejich bojovém umění *létání tygra*. Vznese se do výšky dvou metrů a špička boty měla prokopnout mladíkovi hlavu.

To, že Raymond padl na kolena, mu ovšem úmysl zhatilo. Mužík totiž něco takového nečekal.

„Pokud jsou soupeři vyrovnaní, pak vítězí ten, kdo dokáže druhého překvapit,“ prolétla hlavou Raymondovi učitelova poučka, kterou mu do ní vtloukal poměrně bolestivým způsobem.

Ruka mu vystřelila vzhůru jako útočící kobra. Zvlněná úzká čepel projela Ghurkistáncovi zdola břichem a probodla srdce.

Letící mužík ze zbraně sklouzl a už jako mrtvola pokračoval v letu. Jako hadrová panna dopadl na koberec a několikrát se převrátil. Galábii měl rudou hned na dvou místech. Nehýbal se.

Raymond za ním jen otočil hlavu a ztěžka si oddychl. Přiznal si, že tohle vítězství bylo dáno ani ne tak jeho uměním, jako náhodou a obrovským štěstím. Samozřejmě v tom sehrál určitou roli i bojový výcvik a to, jak ho Ghurkistánec hrubě podcenil. Mladík se opřel rukama o podlahu a zvedl se. Vyčerpáním se mu třásly nohy, ale to rychle přešlo. Právě tak jako ho přešla chuť zmizet z paláce bez knihy.

„Snad tady žádný další nebude. Vždyť jejich služby jsou neskutečně drahé, i když velvyslanec má asi peněz na rozhazování,“ zaváhal na okamžik. *„Co zkusit sundat ten náramek a vypadnout odtud, dokud jsem vcelku?“* zamyslel se, ale pak zavrtěl hlavou. *„Na to je času dost,“* rozhodl nakonec, když se úplně vzpamatoval.

Celý souboj se odehrál v tichu, a to i nadále vládlo paláci.

„Na tmavém koberci krev není příliš vidět, a když budu mít štěstí, tak minimálně do rána na mrtvolu nikdo nenarazí,“ v zamyšlení přivřel jedno oko.

Rozhlédl se a usoudil, že bude stačit, když Ghurkhistance zatáhne za roh do úzké chodby, a tak to také udělal.

Otřel kris do zakrvácené galábie a zasunul ho do pochvy. Cestou ke schodům se sehnul pro protivníkovu zbraň a rozhodl se, že si ji prozatím ponechá. Šlo o vynikající práci a bylo by škoda nechat ji jen tak ležet. Podle značky na ostří ji totiž zřejmě vyrobil slavný zbrojír Tulbahadur Pun.

6.

S krisem v pěsti stoupal po schodech.

Najednou ucítil, jak se mu náramek na ruce pohnul. Sklonil k němu hlavu a překvapeně zjistil, že rudý kámen malinko zesvětlal.

„Že bych se opravdu blížil k cíli?“ pomyslel si.

Cizím udělátkům moc nevěřil, příliš často se setkával s tím, že nefungovala, nebo fungovala úplně jinak, než měla.

Vyšel do druhého patra a zamířil podle plánu ke knihovně. Otevřel dveře a nadšeně si povzdychl. Měl před sebou ohromnou obdélníkovou místnost s několika stoly, pohodlnými křesly, psacími pultíky... Na podlaze tu nebyl žádný koberec.

Zleva do ní vnášelo světlo, pokud nebyla temná noc, pět vysokých oken situovaných do vnitřních palácových zahrad. Mezi nimi se tyčily ke stropu police plné knih.

Na pravé straně, kromě krbu, stěnu rovněž pokrývaly stejné police zaplněné nejen knihami, ale i svitky, destičkami z pálené hlíny a mnoha dalšími artefakty, o jejichž účelu se jen dohadoval.

Toužebně se rozhlédl.

„Tady bych chtěl být zavřený aspoň pár let,“ řekl si, když důkladně prostudoval nejbližších pár polic.

Na protější straně knihovny spatřil vysoké, zlatém inkrustované dveře.

Raymond natáhl ruku před sebe a pomalu se otáčel kolem osy. Kámen nejvíc zesvětlal, když mířil přímo přes knihovnu k oněm dveřím.

S povzdechem k nim zamířil. Ve skrytu duše doufal, že by grimoár mohl být někde tady, což by znamenalo, že svou věc vyřídí velmi rychle. Čím víc se však blížil ke dveřím, tím byl kámen světlejší.

Zastavil přede dveřmi a v duchu začal nadávat ve všech jazycích, které ovládal, dokonce i v těch, které neuměl.

Ani si nemusel brát magickou lupu, aby mu bylo nad slunce jasnější, že dveře jsou jištěny nejen zámkem, ale i magií. Přesto ji vytáhl z vaku a začal vstup zkoumat. Nakonec k nim i při, aby si prohlédl podivně zářící práh.

Trvalo dobrých deset minut, než se spokojeně narovnal a vrátil lupu do vaku.

„Není to tak strašné,“ usmál se, *„jsou to jenom obvyklé zajišťovačky proti krádeži, ale hodně dobře udělané, a hlavně hrozně silné. Bude to dřina, ale není to nic, co bych nezvládl.“*

KZnovi si klekl na podlahu a pustil se do vybalování vaku. Za chvíli před ním leželo osm podivných udělátek, která potřeboval.

Pracoval v tichu, usilovně a pečlivě. Nesměl se ani jednou splést nebo zaváhat. Jen sem tam setřel předloktím pot z čela, jinak se soustředil na práci.

Trvalo dobrou hodinu, než mohl všechna udělátka vrátit do vaku a narovnat si bolavá záda. Chruplo mu v nich, což mu vyvolalo na tváři úsměv, zvláště když bolest zmizela jako mávnutím magické hůlky.

Vzal za kliku a zahromoval. Bylo zamčeno.

„Ten kretén se nespolehl jenom na magii...“ mávl otráveně rukou a vztekle zafuněl.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Grimoár***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.